

Stedkommis) har erhvervet eller indtil den nævnte Tid erhverver Ret til at raade over som over Hovedgaardsjord.

Derfor bevislig før denne Lovs Krafttræden bindende Afstale er truffen mellem Eieren og Brugerer af en Fæstegaard om dennes Bortfæstning til Fæsterens Efterladte, skal Gaarden ved første indtrædende Ledighed endnu kunne bortfæstes.

Fra den 1ste April 1874 at regne opheves § 2 af Lov af 19de Februar 1861 om nogle Forandringer i Fæstelovgivningen. Eieren skal da have Ret til at udtage til frit Raadighed som over Hovedgaardsjord, saameget Hartkorn, som svarer til en Tiendebel af det til Brugerne eller deres Efterladte Solgte, uden Hensyn til Antallet af de solgte Gaarde. Men for at saavel denne Ret skal kunne benyttes som den, der maatte være erhvervet, og men endnu ikke bragt til Anvendelse, paa Grund af Hovretets Ophævelse, maa det inden oftnævnte Tid for Indenrigsministeriet være opgivet, paa hvilke Dele af Godset den agtes bragt til Anvendelse.

§ 2 af Lov af 25de Juni 1854 om Eigesomde og Crefitionsbreve, indeholdte Bestemmelser, der forbyde Salget af Bøndergods, ifølge Lov af 25de Juni 1854, mere uden Gyldighed, saaledes skal det Samme gjælde om saadanne Bestemmelser i disse, der ere givne under Forudsætning af, at frivilligt Salg iværksættes, og som efter Indenrigsministerens Skjon, kunne antages at maatte have virket hindrende for dette.

Derfor der ifølge ældre Dispositioner for en Gaard gjælder særegne Bestemmelser, til Gavn for Fæsterne, saasom med Hensyn til Størrelsen af Indfæstning eller Landgilde, har vedkommende Eier inden et Aar efter denne Lovs Krafttræden til Indenrigsministeriet at afgive fuldstændig Oplysning om disse Dispositioners Beskaffenhed. Indenrigsministeren bestemmer herefter, til hvilken Pengesværdi Begunstigelsesne kunne ansættes, og Oplysning herom kundgøres paa sædvanlig Maade i vedkommende Sogn. Selges Gaarden til nogen Anden end den sidste Fæster, hans Børn, Svigerbørn, Stedbørn eller Pleie-

børn, maa Beløbet, inden Kjøbekontrakt eller Skjode kan thinglæses, udbetales til dennes Livsarvinger, om saadanne findes, ellers til Kommunens Kasse. Tre ovennævnte Oplysninger ikke Indenrigsministeriet meddelte inden den fastsatte Tid, bøder Eieren derfor saa meget som Halvdelen af Begunstigelses Pengesværdi.

§ 3.

Hvor der under en Fæstegaards Areal findes Jordlag af en særegen Værdi, saasom tjenlige til Kalkbrud eller Kridtbrud, kan Eieren ved Salget forbeholde sig den udelukkende Ret til disses Afbenyttelse.

§ 4.

De i Forordningen af 3die December 1819 § 1 indeholdte Bestemmelser angaaende Størrelsen af den Hovedparcel, der bør bevares ved Udtykningen af en Bøndegaard, skulle herefter ogsaa være gjældende for saadanne Dndelinger, som en Eier foretager af sit Bøndergods. Forsaavidt der fra en Gaard udskilles Parceller paa 1 Td. Hartkorn, eller derover, blive disse at betragte som Gaarde.

§ 5.

Naar der i en Landeiendom med tilliggende Bøndergods indstaar Midler, der enten tilhøre Staten eller bestyres under dens Tilsyn, og Bøndergodset afhændes til Selveiendom eller Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte, skal der i Anledning af dette Salg ikke kræves andet eller større Afdrag paa de i Eiendommen indstaende Midler end det, der er fornødent til Opnaaelsen af den for Umyndiges Midler (Lov af 19de Mars 1869) befalede Sikkerhed.

§ 6.

Den Overgang til Selveiendom eller Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte, der omhandles i § 1, første Stykke, bliver med de i ovenstaaende Paragrafer indeholdte nærmere Bestemmelser at iværksætte efter den hidtil gjældende Lovgivnings Forfrifter, medmindre Eieren inden den 1ste April 1874 for Indenrigsministeren har godtgjort, at han paa de Gaarde, som skulle sælges, er istand